

speelde muziek op waterglazen als de aangekondigde (maar afwezige) artiest. Hij begeleidde gaststerren en waarlijk niet de minste: Mistinguet, Lucienne Boyer, Marlene Dietrich, Louis en Heintje Davids, het Kozakkenkoor van Serge Yarow en de toen nog vrijwel onbekende Corry Vonk.

Toch hield hij tussen de bedrijven door nog tijd over om te oefenen met 'Leo Ott and his Herriemakers'; de orkestmusici hadden vooral dankzij de organist de jazz ontdekt. Ott zag het emplooi van hem en zijn collega's in gevaar komen door de opkomst van de sprekende-, maar vooral de muziekfilm.

In de kelder van het Grand Theater had Leo een eigen kamertje waar hij zijn volgende optreden kon afwachten. Daar moet hij begonnen zijn met schrijven.

Hij schreef toen overigens al voor de rubriek 'Grammofoon- en Muziekrevue' in het Rotterdamsch Nieuwsblad. Hetgeen hem onder meer (dankzij de vertaling van vriend Alex de Haas) een bedankbrief van Robert Stolz opleverde.

In die kelder schreef Leo Ott zijn eerste boek 'Muzikale confectie' dat in 1930 verscheen. Vreemd is dat die eersteling in het weinige dat over Ott is gepubliceerd consequent 'Muzikale confetti' wordt genoemd. Confectie is wat Ott werkelijk bedoelde met zijn ervaring in voorgeschreven orkest- en filmmuziek.

Het betekende het begin van een nieuwe carrière. Hij ging steeds meer voor het Nieuwsblad schrijven en publiceerde bovendien stukjes in de NRC, die later gebundeld zouden worden onder de veelzeggende titel 'Artiesten, mensen onder de schijnwerpers' (1933).

Het was vooral de oorlog die hem dwong tot overstap naar het beroep van journalist. Hij speelde nog lang als enige niet-jood in de orkesten van Tuschinski, die zich verplicht voelde elders in moeilijkheden gekomen joden te engageren. Leo Ott klopte aan bij het Nieuwsblad en kon vrijwel onmiddellijk de plaats van muzikrecensent Hendrik de Ronde overnemen. Hij wilde vastigheid want een zekere naam als schrijver had hij toen al opgebouwd met een indrukwekkende serie boeken. 'De haven' verscheen in 1932. Ott trok er de weinige vrije avonden stevast op uit langs Katendrecht en Schiedamsedijk om het milieu waarover hij wilde schrijven ook grondig te leren kennen. Hij leerde horlogemaken voor het boek 'De gewone man' (1937). Aan de Christiaan Huygensschool probeerde men het boek als verplichte lectuur voor de leerlingen in te voeren.